

Silmaterra

Laske Lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 9

1991

HEI!

Kevad poeb uksest-aknast sisse ja teeb meele rõõmsaks. Küllap on teiegagi nii. On imevahva hommikul ärgates näha akna taga päikesesärast kuldset maailma. Isegi vahetevahel näkku tuhisev jäine tuul ja sahmakas vihmavett ei suuda tuju rikkuda.

Ning kui vaikselt oled, kuuled kevade häält. Neid on lõpmata palju.

Varblased siutsuvad juba varavalgest. Tihase ti-ti-tii on nii hele ja kirgas, et sellega võiks jääda purustada.

Vesi poriloikudes lirtsu kummiku all hoopis lustlikumalt kui sügisel. Ja inimesed aevastavad, köhivad, nuuskavad hoopis rõõmsamalt — nagu ikka kevaditi.

On veel salajased häälled — need, mida palja kõrvaga ei

kuule, aga mis kindlasti on. Näiteks need krabinad ja mühinad, millega esimesed rohulibled läbi mullatükikeste ülespoole sirutuvad. Lumikellukesed tili-sevad, kui tuul neid kiigutab. Punga pruun kest praksatab, kui lehed sealt välja pungitavad.

Ja kõikide nende häälte seas on veel üks — Jumala hääl. See kõneleb tasa ja hoopis minu sees. See kõneleb, et Jumal on hea. See kõneleb, et Jumal armastab mind. See ütleb, et

Jumalal on hea meel, kui ma luban tal mind juhatada ja õpetada.

Just nii ma teengi: ma soovin olla Jumala laps. Sest ma tean — nii nagu Taevane Isa annab loodusele igal kevadel uue elu, nii annab Ta mullegi kord sellise elu, mis iial ei lõpe. Küll see võib tore olla.

Kui oled tasakesi ja hoolega kuulafad, kuuled ehk sinagi Tema vaikset koputust — kopkop!

„Ma soovin ka SULLE sõbraks olla! Luba, et ma aitan sind saada paremaks. Luba, et ma teen su elu õnnelikuks,“ ütleb Ta.

Mõttele selle Jumala pakkumise üle järele!

Ja — ILUSAT KEVADET SULLE!

Tädi Anne

MINA OLEN
ÜLESTÕUSMINE
JA ELU.

JOH. 11, 25.

PIIBLISALM

Siimon istus sõnatult ema vastas ja mugis toitu. Elavloomulisele kasvuaeas poisile ei saanud sellest kunagi küllalt. Rahuldustundega õngitses pois taskust kaks mahlakat apelsini: „Väike üllatus, ema!”

„Siimon, jälle oled sa varastanud,” lausus ema väsinult.

„Just nii,” püüdis Siimon enast kahetsevana näidata, mis tal aga eriti hästi ei õnnestunud.

Ema oli kahevahel, kuid võttis siiski pakutu vastu. Ta teadis, et Siimon oli põhiliselt hea poeg, ta varastas vaid tühja kõhu pärast.

Kui Siimona isa suri, jäi kogu ülalpidamise mure ema kanda. Ei olnud kerge, sest nad olid väga vaesed.

Ohel õhtul, kui päike hakkas juba vaatepiirile vajuma, tormas lõõtsutav Siimon tuppa. Ema mõistis, et midagi on juhtunud.

„Ema,” ähkis Siimon, „sa ei usu ilmiski, mida ma täna nägin!”

„No mida siis?” ei saanud ema rahulikuks jääda.

„Sa ei usu, ema! Ma ise ka ei tahaks nagu uskuda. Kindlasti ei usuks, kui ei oleks oma silmaga näinud. Milline kummaline mees... Tõepoolest!”

„Kellest-millest sa õieti räägid, poeg,” ei osanud ema kaasa elada.

„Kas sa tunned seda pimedat kerjust siitsamast meie põiktänavast?”

„Tean,” vastas ema, „ta sündis pimedana.”

„Sündis pimedana! Aga nüüd ta ei ole enam pime!” hüüdis Siimon hingestunult.

„Sa ju tead Jeesust, kummalist meest, kellest räägitakse lausa imeasju? Ta ütleb end olevat Jumala poja. Juhtusin täna pealt nägema, kuidas ta tuli pimedate juurde ja tervistas ta.”

„Oled sa kindel?” kõhklus ema.

„Olen. Ise nägin! Ja mis temast veel räägitakse: ta võivat vee peal kõndida, surnuid ellu äratada... Vapustav! Kas pole kummaline mees?” jätkas Siimon.

„Nojah, kui see vaid nii on...” ei osanud ema ei uskuda, ei uskumata jätta.

Järgmistel päevadel, järgmistel nädalatel ja järgmistel kuudel ei olnud Siimonal muud jutuainet kui kummaline mees — Jeesus. Kuhu Jeesus ka iganes läks, käis rahvahulk tema kannul. Rahva hulgast seirasid teda kaks põnevil poisilima. Need kuulusid Siimonale.

Igal õhtul oli nüüd Siimonal midagi uut jutustada ja midagi söödavat oli tal alati sinna juurde

lisada. Siimon muutus näppamise alal üha osavamaks. Kaupmehed ei märganudki, kuidas müügiputkadest ja laudadelt kadus ühteist. Kui aga Siimona käsi vääratama juhtus, päästsid teda ta väledad jalad.

Ohel õhtul, just pimedate hakul, avas Siimon ukse ja sisenes erakordselt vaiksena. Kui nad koos emaga olid „hävitanud” kesise eine, ei järgnenud sellele tavakohast „üllatust”.

„Tead, ema,” hakkas Siimon rääkima, „täna juhtus minuga midagi tavatut. Kui Jeesus alles rääkis, hakkasid tema ümber kogunema emad lastega. Sättisin ennast nende sekka. Aga mehed, kes Jeesusega kõikjal koos käivad, hakkasid neid ära ajama. Jeesusele ei paistnud nende tegevus meeldivat, ta hoopiski sõnas: „Laske lapsukesed minu juurde tulla ja ärge keelake neid mitte!” Nii me siis läksime.”

Siimon katkestas jutuaJamise. Ta näis mõtlevat.

„Ja edasi?” päris ema uudistavalt.

„Jeesus võttis ka mind sülle. Tema pilgus oli... Ma taipasin kohe, et ta teab minust kõike, varastamist ja — sellegipoolest ei olnud ta minule kuri, hoopis vastupidi! Ma ei taha enam kunagi varastada. Kui ma suuremaks sirgum, tahan ka tema õpilaseks hakata,” lõpetas Siimon jutustuse.

Emal läksid silmad märjaks ja sel õhtul heitsid nad puhkama enneolematult õnnelikena ja ootavaina.

Siimon pidas sõna. Ta ei varastanud enam. Ema oli rahul, ehkki nende toidulaud jäi kesisemaks.

Mida aeg edasi, seda rohkem hakkas Siimon uskuma, et Jeesus on tõeliselt Jumala poeg. Vähe sellest, mida ta ise nägi, ahnelt kuulas ta ka teiste jutustusi Jeesu-

se imelistest tegudest. Ei, kindlasti mitte, tavaline inimene ei oleks suutnud nii elada, niisuguseid imesid teha. Siimonale tundus, et ema hakkab ka pisut Jeesust uskuma.

Saabus õhtu, mis keeras kõik senise pea peale. Siimon tuli nuttes koju.

„Sõdurid!” hüüatas Siimon. „Nad vangistasid Jeesuse, minu Jeesusel!”

„Kuidas nii?” ehmus ema.

„Ma ei tea,” nuuksus Siimon. „Nad väidavad, et Jeesus on kurjategija. Jeesus, kes kõikidele head tegi!” Siimona jutt võttis vaid hoogu. Ema aga hoidis teda süles, kuni ta uinus.

Siimon ärkas järgmisel hommikul rõhutatud meeleolus. Ta sõi mõne pala ja väljus. Sõber Aram jooksis talle nuttes vastu.

„Siimon, nad peksid Jeesust. Nad panid talle pilkeks pähe kibuvitstest krooni. Teda peksti nii, et veri jooksis!”

„Miks? Miks?!” karjatas Siimon.

Poisid nutsid. Nad olid õppinud Jeesust armastama ja ei suutnud kuidagi mõista, miks Jeesust nii koheldi.

Selle päeva veetis Siimon kodus. Ta ei tahtnud välja minna. Kui teda hõigati, pani ta käed kõrvadele. Siimon ei teadnud, kuidas Jeesust aidata, ta ei võinud ka näha, kuidas teda pilgatakse. Saabus õhtu. Ema oli veel väljas. Siimon ootas ema rohkem kui ei kunagi enne. Lõpuks ema tuli. Ta haaras Siimona käest: „Jeesus naelutati ristile! Ta on surnud.” Ema ja poeg klammerdusid teineteisesse ja leinasid, nagu leinatakse armastatud inimest, nagu ema, isa, õde ja venda.

Järgmisel päeval Siimon vaid lesis, nagu seinu poole. Ta oli kurvem kui siis, kui isa suri. Isa suri haiguse pärast, kuid Jeesus naelutati ristile nagu kurjategija. Ei, mitte kunagi suureks kasvada! Suured inimesed on jõhkrad ja vastikud.

Kolmandal päeval läks Siimon vastumeelselt välja. Vähe aja pärast tormas ta sisse tagasi, silmad säravas: „Ema, Jeesus on üles ärganud! Jeesuse sõbrad matsid ta hauda, nüüd aga istub hauas ingel, kes kinnitab, et Jeesus on üles tõusnud. Jah, Jeesus on tõesti Jumala Poeg!”

„Jeesus on tõesti Jumala Poeg. Jah, on!” kordas ema.

Nad sülelesid teineteist, nad olid seletamatult õnnelikud. Maailmale oli koitnud ülestõusmise päeva hommik.

ARMSALE EMALE

„Paneme riidesse, alles siis kutsume ema üllatust vaatama,” ütles Aapo. Pidžaamad pandi korralikult ära. Siis avas Asko ukse ja hüüdis ema.

„Kohe tulen. Kuivatan vaid käed ära,” vastas ema. Aapo

Kes vastas ema palvele?

Paljad varbad hiilivad vargsi üle triibulise esikuvaiba. Ei, mitte ainult varbad. Varvastest pisut ülevalpool on kaks täpelist-satsilist oösärki ja nende sees kaks unesassis patside ja suurte põnevil silmadega tüdrukutirtsu.

Sinna, uksest pisut paremale ei tohi astuda — seal põrand kriuksub. Tavaliselt pole sellest midagi, aga täna — täna ei tohi kosta ühtki kröbinat, sest muidu...

Nüüd tasakesi uksele alla. Oleks, et see ei krigiseks! Sooh, läks korda. Nüüd veel mõni ettevaatlik samm. Ja siis... siis on mõlemad õekesed veel pisut unise ema soojas kaisus, emadepäeva omatehtud õnnesoovikaardid käes ja head soovid suus.

Oma ema süli on kõige parem paik. Siis, kui haiget saad või kui nukk uusi riideid vajab. Siis, kui on uudiseid rääkida või kui soovid teatud pahanduse pärast andeks paluda.

Usun, et sinu ema süli on ka sulle kõige parem paik. Oled sa seda talle öelnud? Kindlasti oled sa talle palju head lausunud — küllap seda, et ta on sulle kallis. Aga sa võid seda ikka ja jälle korrata. Emal on hea meel kuulda, et sa teda armastad.

Loomulikult saad sa oma armastust emale ka näidata — kui oled rõõmus ja sõnakuulelik, kui teed oma toimetusi käskimata ja aitad palumata, kui sul on meeles ema tänada. Selleks sobivad kõik päevad aastas ja eriti just emadepäev.

Kallis ema, soovime sulle:

* et võiksid alati terve ja rõõmus olla,

* et sa elaksid kaua-kaua,

* et sa ei peaks meie pärast muretsema ja

* et Jumal sind õnnistaks.

Tädi Anne

Varajasel hommikutunnil värelesid vaikselt sosinad Aapo ja Asko magamistoas. Poisid rääkisid tasakesi, et ema nende saladusi ei kuuleks, sest siis, kui keegi pealt kuuleb, polegi saladused enam saladused. Aapo ja Asko armastasid saladusi.

Aapo pani käe Asko kõrva juurde ja sosistas: „Teeme emale täna üllatuse sellega, et koristame oma toa ära.” Asko silmad pilkusi nõusolevalt ning Aapo sulges ukse, et ema midagi ei kuuleks ega näeks. Lapsed tegutsesid päris vaikselt. Riided riputati kappi, helikopter ja teised mänguasjad korjati oma kohale suurde kasti. Õhiselt koristati põrandalt paberitükid, mis eelmisest õhtust vedelema olid jäänud. Aapo ronis kahekorruselise voodi ülaasemele ning tõmbas sirgeks linad ja teki. Tegemist oli palju.

kontrollis toa veel pilguga üle ja märkas, et jooksukingad oli vaja kappi panna. Ta kiirustas.

Ematuli ja vaatas ringi. „Oi, armsad poisid. Kuidas te küll teadsite? Ma palusin, et Jeesus mind täna aitaks, kui ma koristama hakkasin. Homme on ju püha ja tahan kõigega valmis jõuda.”

„Kas sulle meeldib see üllatus?” küsis Aapo.

„Vägagi, aitäh teile. Aitasite Jeesusel vastata minu palvele.” Ematuli sasis poiste pead. Asko püüdis selgust saada, mida ema sellega mõtles.

„Jeesus andis mulle sellised toredad pojad. Te ise olete isa ja ematuli palvete vastused.”

Aapo sosistas emale kõrva: „Ma armastan sind.” Ja Asko tegi samuti.

Toivo Saunanen

ÕNNE EMALE!

„Mida me täna teeme?” küsis Eveliina, vaevalt uksest sisse saanud.

„Aga just seda ma ei ütle,” vastas Kirsi-tädi salatsevalt.

„On see midagi põnevat?” ei saanud Eveliina rahu.

„Ei ütle, ei ütle!” kõlas talle vastuseks.

„Oi, oi! Mis see võiks olla?” hakkas Eveliina valjusti mõistatama.

„Ära näe vaeva. Õtlen niipalju: selle tegemiseks kulub kaks ringiõhtut.”

„Kirsi-tädi, Kirsi-tädi! Kas me täna meisterdame ka midagi?” nuiasid lapsed.

„Meisterdame, lapsed. Meisterdame,” kinnitas Kirsi-tädi ja kamas kibeledad kohtadele, et saaks tööd alustada.

„Kas sa kuulsid? Tööd pidi jätkuma tervelt kaheks korraks,” sosistas Eveliina Minna kõrva.

„See... arvatavasti tuleb sellest emadepäeva kingitus,” ei jätnud Minna korraks sähvanud mõtet enda teada.

„Jah?” vastas Eveliina üllatu-

nult ja pettunult kaaslaste otsa.

„Mulle tundub küll nii, emadepäev on just kahe nädala pärast. Siin lasteringis on hea teha, pole karta, et isa-ema peale satuksid.”

Eveliina ohkas sügavalt. Kogu põnevus hajus. Emadepäev? Millegi niisugused päevad, kui kõigil lastel pole emasid, või on, aga ei tea kus. Kuni ta mäletab, on ikka isa tema ja väikevend Sakari eest hoolitsenud. Palju aastaid pole nad enam ema näinud. Jah, tal on meeles — emal on tumedad juuksed. Rohkem ei mäleta... Ja isa vastab põiklevalt: ema on kaugel tööle läinud.

Eveliina võpatas. Kirsi-tädi küsis midagi. „Vabandust, ma ei kuulnud.” sõnas ta vaikselt ja löi näost õhetama.

„Milline pidupäev tuleb kahe nädala pärast?” kordas Kirsi-tädi küsimust.

„Emadepäev... vist,” ebales Eveliina.

„Just nii! Emadepäev! Ja meie hakkame kohe emadepäeva kingitust meisterdama.”

(Järg 6. lk.)

LIILIAE ÕITSEMISE AEG

UHEL kevadisel hommikul jättis ema õmblemise katki ja isa pani tööriistad kõrvale.

„Täna on see päev,” alustas isa piduliku häälega. Carol ja tema vend Sam kilkasid vaimustusest. „Täna on see päev ja me lähme jõe äärde metsa lihavõtteliiliaid vaatama!”

„Hurraa!” hõiskas Sam, viskas mütsi kõrgele õhku ja püüdis jälle osavasti kinni.

Isa hakkas teejuhiks. Väikevend Rudy jaksas vaid pisut maad teistega sammu pidada. Ta väsis õige pea ja ülejäänud tee „ratsutas” ta isa kukil. Ema, Carol ja Sam järgnesid neile.

„Vaadake, et te lilli ei katku,” hoiatas ema. „Kui seda teha, jäävad lilled mitmeks aastaks põdema. Võib isegi juhtuda, et nad ei õitse selles kohas enam mitte kunagi. Parem kaevame mõned taimed tervelt üles ja istutame ringina mõne koduaia puu ümber.”

„Ma näen juba ühte!”

„Mina ka!”

Carol ja Sam pistisid jooksu, Rudy nende kannul. Ema jutt oli juba ununenud. Rudy asus kohe lilli noppima. Enne kui keegi jaole sai, olid poisipõnnil pihud õisi

täis. Ta pigistas lillevarsi nii kõvasti, et need murduka kippusid.

„Rudy,” lausus isa, „kui sa juba korjasid, siis teeme nii, et lilled ka värsketena koju jõuaksid. Laota nad niiskele samblale ja keera sammal varte ümber.”

Isa vajutas labidatera mulda, käed tegid jõulise nõksu ja lill oligi käes. Ta tõstis selle hellalt ämbrisse ja kaevas üles järgmise. Isa kaevas, kuni küllalt sai.

„Nad lähevad kenasti kasvama,” ütles ta, „sibulate ümber jäi mulda piisavalt.”

Kodus jagati üksteise võidu foreda päeva muljeid. Lapsed muutusid juba uniseks, aga isa sõnad: „Täna nägime erilise töötuse täitumist” virgutasi neid taas.

„Kas tõesti? Kas see on Piibli töötus?” tahtis Carol teada.

„Ei. See töötus on looduses — Jumala loomingus. Kas teate, lapsed, et Jumala suurim töötus on igavese elu, igavesti elamise töötus? Kas te mäletate, kuidas me möödunud sügisel pruuniks kuivanud lillesibulaid istutasime?”

„Need olid koledad,” lausus Rudy ja Carol nõustus temaga.

„Ja milleks sellist surnud

rämpsu üldse maasse toppida?” lisas Sam kärsitult.

„Ma ju rääkisin, tuletage meelde, et sibulad ainult magavad, nad vaid paistsid närbumutena. Lähme!” jätkas isa.

Kõik järgnesid talle. Carol ei uskunud oma silmi. Aias platsil, kuhu nad mõned kuud tagasi inetuid sibulaid olid matnud, ilutsesid noored lehed.

„Varsti õitsevad siin tulbid ja nartsissid,” rõõmustas ema. Ja isa jutustas lilledesse peidetud ülevast tõest. Ta rääkis, et kui liiliate õied närtsivad ja surevad, jääb elu sibulatesse peitu. Nad magavad mullas, kuni päike, vihm ja kevad nad taas äratavad.

Carol jäi mõttesse. Kui nad taas toas olid, küsis ta: „Mis tähtsast tõest sa õieti räägid?”

„Kui Jeesus ristil suri, mõtlesid isegi ta lähimad sõbrad, et nad ei näe teda enam iialgi. See on nii, nagu meie arvasime, et kord närbumud lilled ei saa taas targa ta,” seletas isa.

„Nad eksisid. Eks ju?” nõudis Sam.

„Eksisid. Jeesus ärkas jälle ellu, kõndis ja kõneles ja sõi ühes nendega. Kuid see pole veel kõik. Et Jeesus suri meie eest ja ärkas taas ellu, võime ka meie kord koos temaga elada. Muidugi, kui me alati ühes temaga käime. See on meie jaoks veelgi tähtsam tõde. Jumal töötas, et kes iganes Tema Pojasse usub, sellel on igavene elu,” lõpetas isa.

Carol rõõmustas. Jeesuse, isa, ema, Rudy ja Samiga igavesti koos elamine oleks palju enam kui lilledel korjamine. Niisugune igavik oleks veel toredam kui liiliate õitsemise aeg.

Colleen L. Reece

KEVADVIHMAD

Taevas
on nagu suur-suur kauss
Vihm loksab üle ääre ja
kastab lilli

Jumal ei unusta janus maailma
Ta avaldab armastust
vihmasadudes

Louise Hannah Kohr

Need olid seal juba novembrist saadik. Kevadekuulutajaid on tavaliselt rohkem, kui võiks arvata. Varblased — klaar! Tihased, rongad ja varesed. Hakid. Künnivaresed. Laaneerak musträhn. Käbilind. Ah jaa, mõnel pool musträstas. Siis veel püüd, metsised ja tedred ja riburadapidi kõik need siutsujad-sidistajad, keda kindlasti märgatakse ja ei jäeta ütlejata: „Kevad on käes!“

Minu erilise poolehoiu ja kaasaelamise pälvivad aga nähtamatud kevadekuulutajad. Kui õige prooviks elu kõögipoolele piiluda.

Esimesed kevadekuulutajad

November andis märku talve tulekust. Sajud lõppesid ja hommikuks kattis lompe kõlisev jääkoorik. Saabusid poisikeste pidupäevad. Ikkagi esimene jää!

Suurest rõõmust ununes mõnikord ettevaatus ja emad pidid kaht kätt kokku lööma, kui kahtlaselt norgus püksisäärtega ja lirtsuvates jalavarjudes pojukesed nina luristades ukseavasse ilmusid.

Teed-rajad tõmbusid tahedaks. Pilvenurk poetas peent kuiva lumepuru ja vilu tuul otsis tegevust — kord kergitas teelise mantlisüü, kord lehvitas kusagilt leitud kileräbalat.

Õhtupoole tuli päike välja. Raagus viirpuuhekis kõssutavad varblased said elu sisse. Hakkajamad võtsid lauluotsa üles, tasapisi üritasid ka laisemad kaasa lüüa. Kulus ehk paar minutit, ja linnud olid sedavõrd hoos, et jättis täiesti kevadise tunde.

Kas pole veider: tuul keerutab lumetolmu, päike paistab, aga nemad laulavad! Kevadiselt.

Võtsin laulu kaasa, peitsin ta põue ihu ligi ja kandsin teda nii kogu pika talve. Soojem oli.

Talv tuli seekord karm: aedades hukkusid viljapuud, suurest kütmisest süttis elumaju, torusid külmus lõhki ja kes teab mida veel. Mina elasin juba kevadele. Ja miks ka mitte — mul olid põues

GAL AASTAL juulis-augustis tärkab kergejalgse metskitse keha varjatud salakambriis paar-kolm pisi-pisikest pungakest. Tärkab uus elu. Kuigi ees on veel kenad suvelõpukuud, värvi- kas ja viljakas sügis, talv, ja alles siis tuleb uus kevad, on kõik juba aegsasti valmis.

Pärast mõnepäevast pulmaretke isakitse seltsis, kui isa on ajast- aega kestnud sigitamiskombesti- ku kohaselt asetanud ema kehasse osakese endast, kaduvväikeste seemnekeste kogumi, jätkab kitseema sellesuviste laste eest hoolitsemist. Mitte miski ei reeda ema kehas juba toimunud muudatust.

Umbes viis kuud kannab kitseema endas tibatillukesi tom- bukesi. Need ei kasva ega kaha- ne, nad ainult — elavad. Elavad! Ja umbes sel ajal, kui lapsed laulavad jõululaule, kui lauale ja seinale ilmub verivärske kalen- der, kui päevad valmistuvad kord-korralt pikenema, läbib ime- line tuksatus ema keha. Tombuke- sed hakkavad kasvama. Esiotsa arglikult, otsekui vastu tahtmist.

Just sel ajal tõmbab talv loomakeste toidukambri ukse koo- malt. Kitseemale tulevad rasked ajad. Uus elu aina nõuab, ent mets ja niit jäävad toidu poolest aina kitsimaks ja kitsimaks. Lumehan- ged kerkivad silmanähtavalt, paka- ne kimbutab. Metsaseaduse koha- self on kiskjatel õigus uue elu kandjat proovile panna.

Pole parata, tuleb heinakuhje

katkuda, poikvel küüniukse vahelt sisse pugeda — ehk leidub näljavalule vaigistust — ja viimas- ses hädas minna maanteele silo- pahmakaid sorteerima.

Kevadekuulutajate kasv jät- kub pikkamisi, kuid kindlalt. Vor- mitutest tombukestest saavad nal- jakad kõverikud. Nendes võiks juba olendeid ära tunda, kuigi mitte tikkjalgseid täpiliselt, haledalt piuksuvaid tallekesi.

Vastu kevadet muutub kitse- ema kehahoiak. Ihus laiutavad lapsed nõuavad ruumi, tasakaal paikneb ümber ja kitsekese jooks muutub tõntsimaks. Ta peab kiire- mini hingama, süda peab töötama kolme eest.

Lapsukestel on juba kitselaste nägu. Kuigi kasukas ei ole veel

„valmis“, sõraotsakesed on roo- sad, pehmed ja läbipaistvad, on nende kõik „jupid“ olemas ja omal kohal. Südamekene laseb kiirelt käia — tik-tik-tik-tik, juba ammu pole kahtlust, kumb kaksiku- test on poiss, kumb tüdruk.

Juba algusest peale on pisike- sed hästi kaitstud. Nad ei puutu välisilmaga kokku. Igast küljest ümbritseb neid ema keha eluan- dev soojus. Pisikeste sukeldujate- na hulbivad nad vedelikus, sil- mad-kõrvad-ninad-suud kõvasti suletud. Nad ei hinga, aga ometi elavad, elavad ja kasvavad. Vede- lik kaitseb tillukesi väliste tõugete eest. Vedelik kaitseb neid ka teineteise eest. Pole karta, et vend õekese või õeke venna ära magaks.

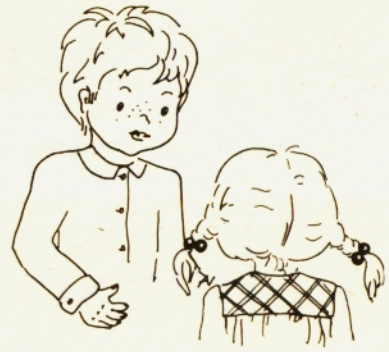
Emä kehaga seob neid sõrme- jämedune väät otsekui elektrimasina toitejuhe. Kõik eluks ja kasvami- seks vajalik tuleb selle „juhtme“ kaudu. Emä sööb nende eest, emä joob nende eest, emä hingab nende eest ja teatud määrani on isegi haige nende eest.

Mu nähtamatud kevadekuulu- tajad peavad veel paar kuud kasvama, enne kui päikeseküllane metsalagendik neid tervitada võib. Nad sünnivad poolteise kilo raskustena, täpilisena ja tudiseva- tena.

Sealtmaalt algab juba uus jutt.

Onu K.E.

AHEL- REAKTSIOON

Just mõni päev tagasi, emadepäeval, oli Timo taas lubadusi andnud. Nii oli tavaks. Peab ütleva, et seni oli ta lubadusi ka pidanud. Kuid täna oli kõik teisiti. Timo nägu oli pilves ja ta kiusas Tiinat nii kuis jaksas. Vanarahvas oleks ütelnud, et poiss on täna vasaku jalaga voodist välja astunud.

Talve jooksul oli Timost saanud osav arvutimängija. Õeke Tiina aga ei tulnud masinavärgiga kuigi hästi toime.

„Täitsa memmekas!“ pilkas Timo, „Kas võib midagi lihtsamat olla! Anna, las ma ise näitan.“

„Lase mul ka harjutada,“ lunis Tiina.

„Või veel,“ salvas Timo, „sellest ei tule ükskõik midagi välja. Sa oled sündinud kobakäpp. Nägid nüüd, jälle ajasid mängu sassi. Täitsa tainas!“

Tiina nuuksatas, kuid Timo lasi aga edasi: „No on jobu. Käck säherdune. Kukud veel pillima kah! Ilmast ilma vesi lahti, iga tühja asja pärast.“

Tiina istus, mängupult käes ja neelas pisaraid. Timo jõhkrad sõnad löid teda väga valusalt.

„Ära kiusa mind,“ alustas Tiina taas, kuid lause katkestasid nuuksumine ja Timo mõnitav naer.

Isa ohkas. Ta oli toa uksest jälginud tüli tekkimist.

„Timo!“ Isa hääli oli range, kuid Timo ei kuulnud seda. Ta võttis mängupuldi Tiina käest ära ja käivitas arvuti. Isa jutt justkui ei puutunud temasse. Tiina lahkus kurvalt.

Isa istus Timo kõrvale ja jälgis mõnda aega mängu.

„Kuidas sa seda seletad?“ küsis isa lõpuks. „Mida?“ kohmas Timo ja jätkas mängu.

„Hea küll, ära proovigi end süütukesena näidata,“ jätkas isa. „Sa kiusad õekest. Miks?“

Timo kergitas õlgu mängu katkestamata.

„Lõpetal!“ käskis isa. Seegi sõna oli justnagu kurtidele kõrva-dele.

„Ole hea ja lõpeta,“ kordas isa ja nüüd oli ta hääles nii palju teravust, et Timo pidas targemaks katkestada. Ta jäi kummargile istuma ja vahtis otse enese ette.

„Ma ootan,“ andis isa märku.

Timo oli hetke vait ja ohkas: „Küllap oli see ahelreaktsioon.“

„Tohoh?“

„Noh umbes nii, et minul on

siin paha tunne.“ Timo osutas käega rinnale. „Mina omakorda närisin Tiina kallal.“

Isa noogutas: „Saan aru. Kiusaja torkis sind ja sina jälle Tiinat. Saatan on tõeline riikülva-ja, kuid tema võitmiseks on meile antud võrratud relvad — andekspalumine ja Taevase Isa sõna.“ Timo noogutas.

„Soovid sa neid kasutada?“ küsis isa ja Timo noogutas taas. „Hästi, nüüd on sul kindlasti Tiina juurde asja.“

Timo naeratas ja lippas Tiina tupp. „Anna andeks,“ sõnas Timo ja võttis õel ümber kaela kinni. Tiina naeratas ja noogutas: „Nüüd oled sa hulga toredam. Tead sa, suur kiusaja vend on üsna paha asi.“

Jälle oli käivitatud ahelreaktsioon, seekord vastupidises suunas. Narritamisest kurb öde muutus rõõmsaks, andekspalumine ja andekssaamine muutsid Timo rõõmsaks, aga rõõmsameelse poisi süda ei saa kohe teisiti, kui p e a b rõõmus olema.

Vähemalt Timole tundus, et sel päeval oli õhtupalvegi teistmoodi. Loetud piiblisalm oleks nagu elavana Raamatu lehekülgedelt maha, nende hulka astunud.

Tapani Sapanen

ÕNNE EMALE!

(Algus 3. lk.)
„Vahva! Tore on!“ karjusid lapsed ükshaaval ja üheskoos.

„Vaikust! Jätke ometi!“ püüdis Kirsi-tädi neid ohjeldada. „Täna teeme laekakese pooled. Järgmisel korral kaunistame ja pakime kenasti sisse. Siis võtate töö koju kaasa ja peidate ära — emadepäeva ootama.“

„Hakkame juba peale, hakkame peale,“ kiirustas Minna. „Tule, Eveliina, teeme koos!“

Eveliina tõusis vastu tahtmist. „Kas sinu meelest ei ole tore meisterdada?“ vaatas Minna teda küsivalt.

„On küll, kuid mul ei ole ema, kellele kinkida,“ ütles Eveliina vaevu kuuldavalt.

„Kuidas? Pole ema? Kes siis sinu eest hoolitseb?“ oli Minna nõutu.

„Isa,“ vastas Eveliina veel vaiksemalt.

„On sul hea isa?“ ei jätnud Minna järele.

„On. Ja mul on veel väikevend. Sakari on päeval hoidjatädi juures,“ jutustas Eveliina.

„Aga anna siis kingitus isale!“ soovitas Minna.

„Kuid isa ei ole ju ema,“ kõhkles Eveliina.

„Muidugi mitte, kuid kui isa teid hoiab ja teie eest hoolitseb, siis on ta ühteaegu nii isa kui ka ema,“ ei jäänud Minna vastust võlgu.

„Kuid mis ma kingi peale kirjutan?“ küsis Eveliina nukralt.

„Sa kirjuta...“ ja Minna hingeõhk kõditas Eveliina kõrva.

Emadepäeva hommikul ulatas Eveliina isale kingipakikese. Sellel toretses suurte tähtedega: **ÕNNE EMALE!**

Irja Mantsinen

KUULE, KUULE

Jean Dillow Payne

Kuule, kuule, kes seal koputab? Täsa, ta-sa üksel kopu-
-tab? Ava, ava südamesse uks ja lase Jeesus sis-se.

Maarja mälestuste hommik

On varajane hommik Jeruusalemmas. Päike just tõusis, ta esimesed kiired kuldavavad linna. Linnulaul äratab linnaelanikke.

Jeruusalemma kristlased suunduvad oma kogunemiskohta linna serval. Neil on kombeks alustada töönaädalat üheskoos. Eelmisel päeval, hingamispäeval loobusid nad kõigist argiaskeldustest ja andusid jäägitult Jumalale. Just Jeesuselt õppisid kristlased õiget hingamispäeva pühitsemist. Nad mõistsid, et hingamispäevased kogunemised Jumalaga pidid neid saatma kogu nädala igapäevatöös. Täna sellel kogunemiselt oodati erilist. Oli teada, et Jeesuse ema Maarja külastab Jeruusalemma.

Maarja istub vaikselt koguduseruumi pinki, teadmata midagi teiste ootustest. Ta on mõtteisse süvenenud. Jeruusalemma tulek elustab temas ta poja viimaste elupäevade, jumaliku päästeplaanil lõpliku täitumise sündmusi.

„Kui rikas on mu elu olnud,“ mõtleb Maarja. „See on olnud täis Jumala headust ja hoolitsust. Alles tagantjärele näeb inimene üksteisega liituvates sündmustes Jumala kavatsusi.“

Maarja naeratab mõeldes, kui noor ja julge ta oli, kui ingel rääkis talle Jeesuse sündimisest.

„See oli hea, et ma tookord rohkem ei pärinud,“ mõtleb ta. „Ma oleksin ehk kartma lõõnud ja ülesandest loobunud.“

Maarja vaatleb üha laienevat koiduvalgust. Ta meenutab tee-

konda Naatsaretist Petlemma. Siis oli Joosep ta kõrval ... Milline pettumus neid ootas! Reisist vintsatatuile ei leitud öömaja. Sugulaste ja tuttavate võorastetoad olid rahvast tulvil. Nad olid õnnelikud, kui lõpuks loomade varjualuses tohtisid roidunud ihuliikmeid välja sirutada. Väsimuse ja pingevallandasid sünnituse. Ja nii sündiski Jeesus-laps nende ajutises peatuspaigas.

Maarja ei unusta karjaste külaskäiku. Karjased rääkisid inglitest ööpimeduses ja Maarja aimas poja märkimisväärset osa Jumala plaanides. Alles nüüd mõistis ta, et Jumala abi ei puudutanud vaid ühte rahvast, Iisraeli, vaid et see ulatus maailma kõigi rahvasteni, iga üksiku inimeseni. Maarja mõistis, et Jumala lunastusplaan ei käi pelgalt ajaliku elu kohta, vaid et lunastus ulatub üle surma piiri igavesse Jumala riiki.

Maarja ohkab. Tal oli raske omaks võtta, et tema pojalt Jeesusel tuleb läbi käia kannatuste tee, millest ennustas prohvet Jesaja. Värin läbib Maarjat, kui ta meenutab suurt reedet. Ta poja paljutöötav elu näis lõppevat siin, Kolgatal. Kas siis Jumalal ei

olnudki tema jaoks paremat plaani? Milline pettumus!

Maarja tõuseb ja astub pikka-misi akna juurde. Kiirtetuld täidab ruumi ja valgustab kirjarullide panipaika varjavat kaunimustrilist eesriiet.

„Tänane hommik on niisama kirkas kui tookord, paasapäeva järgmise nädala esimesel päeval, päeval, mil kõik olukorrad pöördusid,“ mõtleb Maarja ja äigab põselt pisara.

Ta naeratab meenutades, kui võrd endast väljas oli olnud Magdala Maarja, kes leidis Jeesuse haua tühjana. Kui ingel teatas talle, et Jeesus on üles äratatud, oli ta kohe tormanud sellest Jeesuse sõpradele ja ka temale, Jeesuse emale, teatama.

Tõsi, nad kõik olid kaotanud lootuse ja usu Jumalasse. Nüüd said nad suurema kingituse, kui nad oleksid osanud oodata. Jeesus võitis surma, inimese kurjema vaenlase ja hirmu põhjustaja.

Maarja naaseb tagasi pinki. Inimesi tuleb aina juurde ja väike ruum on peagi täis. Rõõm täidab Maarja südame.

„Kõik nad usuvad, et Jeesus on Issand,“ mõtleb ta.

„Ma jutustan neile täna nendest mälestustest,“ otsustab ta endamisi.

Pirjo-Liisa Wennermark

ISA ARMASTUS

„Kas teie poeg on haige?“
pöördus õpetaja isa poole.

„Haige? Ei, miks te nii arvate?“

„Ta ei olnud koolis täna, eile ega üleile.“

„Kuidas? Ei olnud koolis? Ega te eksi?“

„Eksitusest ei saa juttugi ollal Ma mõtlesin, et tegemist on haigusega. Igatahes pidasin vajalikuks seda teilt küsida.“

Jahmunud isa tänas ja kui õpetaja oli lahkunud, vajus ta sügavasse mõtteisse. Korruga käis uks. Isa tõusis ja ruttas pojale vastu. Pilk isa näole ja — poisile oli hoobilt selge, et tema saladus on päevalgele tulnud. Sõnatult järgnes ta isale ja sulges ukse.

„Sinu õpetaja oli siin,“ kõlas isa hääl, „Sa pole kolm päeva koolis olnud. Sa oled meid tahtlikult petnud. Kolm päeva käisid ringi elava valena. Kui sa vaid mõistaksid, kuidas see mulle valu teeb!“

Palju kergem oleks olnud kanda karmi karistust. Sõnad tungisid ükshaaval sügavale hinge põhja.

Raske oli koos palvetada. Poiss tundis, kuidas patt on teda lahutanud Jumalast. Talle tundus, nagu hoiaks keegi tema ees peeglit, millest ta näeb ennast nii, nagu ta on — valelikuna.

„Mu poeg,“ lausus isa. „Meie elus valitseb igipüsiv seadus: iga süü toob kaasa tagajärje, kannatuse. Sa tead, et sa ei olnud aus.

Sellepärast pead minema üles pööningukambrisse. Seal on sinu jaoks voodi. Söögiaegadel saada me sulle midagi üles. Sa jääd sinna nii kauaks, kui kaua sa käisid ringi elava valena — kolmeks päevaks ja kolmeks ööks.“

Poiss ei leidnud, mida vastata. Vaikides mindi trepist üles. Isa suudles poega ja jättis ta tema mõtetega üksi.

Õhtusöögil istusid vanemad vaikides. Söök ei maitsenud. Mõlema mõtted olid üleval poja juures. Pärast sööki proovis isa lugeda, kuid prillid tundusid tuhmidena ja trükikiri hägusena. Ema katsus ömmelda, aga ei saanud kuidagi niiti nõela taha. Jõudis kätte uneaeg, aga uni põgenes.

Kell lööb üksteist. Kaksteist. Üks. Kaks... Isa ei kannata enam. Ütleb: „Ma lähen üles poisi juurde.“ Ta võtab padja ja hiilib üles.

Poeg lamab avatud silmil. Tundub, nagu läigiks miski ta silmades. Isa poeb poja kõrvale teki alla. Nad on ju alati head sõbrad olnud! Nii, teineteise embuses nad uinuvadki.

Järgmisel õhtul ütleb isa jälle: „Head ööd, emake, ma lähen üles poja juurde!“ Jälle jagab ta poja karistust. Nii ka kolmandal õhtul.

Pööningukambris sööbisid poisi hinge kaks mõistet: patu vastikus ja isa ustav armastus.

Hans Tarros

KASVAMINE

*Süis
kui tibulab õrna vihmakesest
kosuvad puude lehed
Linnas öitsevad nartsissid
ja roosid
ja kannikesed*

*Kõik kasvab —
sürav roheline ja uus
Mu rüded jäävad väikeseks
sest ka mina
kasvan*

Jean Brabham Mc Kinney

RISTSÕNA

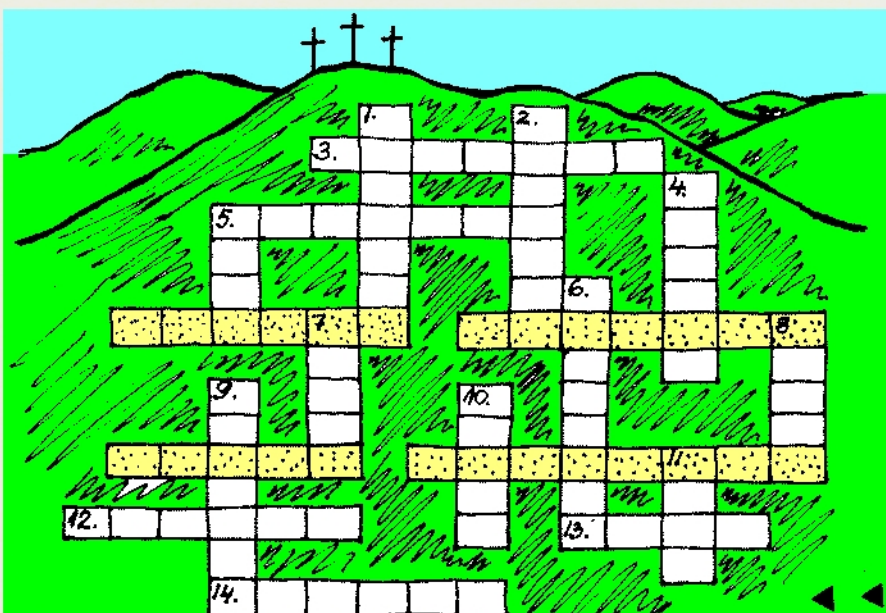
- Alla:
1. „Pealae ase“.
 2. Jeesuse asemel vabastatud kurjategija.
 4. Rikas mees, kes matistis Jeesuse.
 5. Matmispaik.
 6. ...päev — nädala seitsmes päev.
 7. ...rohud.
 8. Ingel saksa k.
 9. Jünger, kes jooksis Jeesuse hauale ülestõusmise hommikul.
 10. Kuninglik peaehe.
 11. Kasutati Jeesuse haa sulgemiseks.

Paremale:

3. „Pealae ese“.
5. Puhkama — Piibli keeles.
12. ...Magdaleena.
13. Hästi vormitav materjal.
14. Mees, keda sunniti kandma Jeesuse risti.

Täpsustatud ridadest saad teada, millal äratati Jeesus surmaunest.

Abiks on Sulle Matt. 27. ja 28. ptk., Mark. 15. ja 16. ptk. ning Luuka 23. ja 24. ptk. Piiblis.

Koostas N.L.

Vastused saatke: 202400 Tartu, Sireli 3